

Hồi Thứ Mười

MIẾU SƠN THẦN PHỤ TỬ GẶP NHAU

Đêm đến, gió ào ào, mưa tí tách đã giữ chân những kẻ tha phương.

Nửa đêm hôm đó, trong núi đột nhiên có cơn mưa lớn, tiếng mưa hòa với tiếng gió khiến cho ba người đang ngủ trong miếu sơn thần đều thức giấc.

Kim Tiểu Sơn vội bước ra dắt lửa vào mái hiên.

Người bệnh nằm bên kia bàn hương án càng run rẩy nói:

– Ôi chao, lạnh quá!

Thủy Hành Vân ở bên này kéo tấm nệm quấn chặt vào người, lại tiếp tục ngủ vùi. Vì lão liên tiếp hai ngày không ngủ, nào màng đến tiếng mưa, tiếng gió và tiếng người than vãn.

Kim Tiểu Sơn cột lửa xong bước đến thấp giọng hỏi:

– Các hạ, các hạ sao rồi?

Người đó hồi lâu vẫn không đáp, nhưng Kim Tiểu Sơn biết hắn đang run lẩy bẩy. Chàng đưa tay sờ vào trán hắn, bất giác giật mình nói:

– Các hạ làm sao nóng như lò than vậy?

Người đó nói:

– Nước, ta cần nước!

Kim Tiểu Sơn vội lấy bình nước đưa đến bên miệng người đó. Hắn liên tiếp hớp mấy ngụm rồi mới uống xuống, nói:

– Các hạ! Gặp được người tốt như các hạ Thủy Nhị này được cứu sống rồi!

Kim Tiểu Sơn hỏi lại:

– Các hạ họ gì?

Người đó ho mấy tiếng hỏi:

– Lúc này là canh mấy?

Kim Tiểu Sơn nhìn mưa một hồi rồi nói:

– Bên ngoài mưa nhiều, nhìn không ra, có thể đã nửa đêm rồi!

Người đó lại nói:

– Nửa đêm, nửa đêm hôm qua, ta đến nơi này.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống thấp giọng hỏi:

– Vừa rồi các hạ nói mình họ Thủy?

Người đó thở dài một tiếng đáp:

– Đúng vậy! Ta họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn lại nói:

– Đi về đâu?

Hỗn hển một hồi người đó mới nói tiếp:

– Kim Sa hà. Người ta nói nơi đó có cát vàng. Không ít người đến đó đãi vàng phát tài. Ta không cần phát tài, chỉ muốn cơm no ấm áo. Không ngờ đến đây phải bệnh, thật là xui rủi như ngựa bị cắt chân.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy người này họ Thủy, vốn cùng họ với đại thúc mình, cần phải chăm sóc hẳn nhiều hơn một chút. Nghĩ như vậy, chàng lại thấp giọng hỏi:

– Các hạ nghỉ ngơi đi! Bọn ta cũng đi về thôn Lão Kim Khoáng. Chờ trời sang, mưa ngừng rồi, các hạ cùng bọn ta lên đường một thể. Trên đường đi cũng dễ chăm sóc lẫn nhau.

Người họ Thủy thở dài nói:

– E rằng ta đứng cũng đứng không nổi, làm sao đi theo nhị vị được?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Gặp cảm mạo là bệnh nhẹ không ai tránh được. Các hạ bớt sốt là có thể lên đường được rồi!

Không ngờ họ Thủy nói:

– Chân của ta đó!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói:

– Chân của các hạ thế nào?

Người đó khàn giọng giống như đang khóc, nói:

– Bị người ta đả thương!

Kim Tiểu Sơn càng kinh dị hỏi:

– Ai có thể đả thương chân của các hạ. Tại sao vậy?

Lại thở dài một tiếng người họ Thủy nói:

– Nếu muốn nói hết nguồn gốc lẽ ta ra không nên mang họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người, ngạc nhiên hỏi:

– Họ Thủy thì làm sao? Lẽ nào phạm vào điều cấm kỵ của ai đó?

Chợt nghe người đó lại nói:

– Nước! Ta muốn uống nước.

Kim Tiểu Sơn vội đưa bình nước tới rồi nói:

– Ta không hỏi các hạ nữa, uống nước rồi ngủ đi! Có lẽ sang sớm mai, các hạ sẽ đỡ nhiều.

Người đó lại nói:

– Ta nghe lời các hạ ngủ một giấc, vì từ trước đến nay ta là một đứa bé ngoan, biết nghe lời. Mọi người trong cốc đều nói như vậy.

– Đức bé? Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn người nằm trên mặt đất. Nhưng trời tối quá, chàng nhìn không rõ bộ dạng của người đó như thế nào. Mái tóc hăn rối bù, phân nửa đã che khuất gương mặt. Chỉ thấy dáng dấp hăn không phải thấp lùn. Tại sao hăn tự xưng mình là “Bé con”. Điều này khiến Kim Tiểu Sơn càng cảm thấy kỳ quái. Dựa vào vách tường, Kim Tiểu Sơn cũng đi vào giấc ngủ. Cơn mưa cuối cùng đã dứt. Rừng hoang núi thẳm giống như đã được rửa khuôn mặt, càng lộ vẻ tươi màu thoát tục.

Kim Tiểu Sơn bị tiếng rên “Ai da!” của người đó khiến chàng thức giấc. Trời sáng, không khí mát mẻ làm chàng tinh thần sảng khoái. Chàng nhìn rõ khắp miếu sơn thần. Bên dưới hương án đã cũ. Một bên là Thủy đại thúc Thủy Hành Vân, một bên là người thanh niên họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn bước đến bên cạnh thanh niên đó. Có một cây gậy đặt bên mình hăn. Lúc này đôi mắt hăn nhắm nghiền, miệng không ngừng nói sảng. Kim Tiểu Sơn vén mái tóc phủ trên mặt hăn, bất giác ngạc nhiên lắm bầm nói:

“Người này nhiều lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi thôi!”

Lúc này Thủy Hành Vân ở bên kia đã rời khỏi tấm đệm, đứng dậy nói:

– Tiểu tử, lên đường thôi! Đêm nay đại thúc nghỉ ngơi đủ rồi!

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Tiểu tử chỉ e kinh động đại thúc thức giấc. Để tiểu tử lấy thức ăn cho đại thúc.

Thủy Hành Vân vừa mới đứng lên, chàng thanh niên nằm trên mặt đất cất tiếng gọi:

– Quí vị muốn đi có thể lưu lại cho ta ít thức ăn không?

Thủy Hành Vân còn đang đứng dưới mái hiên nhìn về hướng xa xa. Nghe tiếng nói nhìn chàng thanh niên đang nằm dài trên đất. Bất giác toàn thân lão run rẩy không ngừng, hồi lâu vẫn không thốt nên lời, lão dang tay ra, không biết nắm vật gì. Lão mở miệng nói, không biết nói điều gì, chỉ lắp bắp:

– Mi... mi là...

Chàng thanh niên cũng kinh dị nhìn theo Thủy Hành Vân đang bước đến lắp bắp nói:

– Lão... lão là...

Thủy Hành Vân tắc nghẹn thanh âm, dòng nước mắt già nua không ngừng chảy xuống. Hoàn cảnh này không chỉ hai người họ kinh dị, mà Kim Tiểu Sơn đứng bên cạnh cũng sửng người ra, hồi lâu mới rụt rè cất tiếng hỏi:

– Đại thúc biết người trẻ tuổi này sao?

Thủy Hành Vân nghiêng răng gật đầu nói:

– Đâu chỉ biết mà thôi, hấn còn là mầm rễ của họ Thủy nhà ta, là con trai độc nhất của Thủy Hành Vân này.

Lời nói của Thủy Hành Vân tràn đầy cay đắng, Diêm Vương thoa Thủy Hành Vân cao ngạo độc tôn trong giang hồ, thì ra cũng mang đầy nỗi cay đắng thống khổ.

Chàng nhìn thanh niên chống tay găng gượng nhìn Thủy Hành Vân, lú lười nói:

– Lão là phụ thân ta? Không giống đâu!

Thủy Hành Vân khan giọng nói:

– Chí ít phụ thân cũng nhận ra con là Thủy Nhị!

Khuôn mặt hốc hác bệnh hoạn, nước mắt rơi giàn giụa, Thủy Nhị lắc lắc đầu nói:

– Phụ thân... phụ thân ta... Phụ thân ta sắc mặt hồng hào, dáng vẻ rắn chắc, uy phong lẫm lẫm làm sao biến thành như lão được?

Kim Tiểu Sơn vội bước lên nói:

– Mấy năm nay đại thúc coi như đã khỏe lại rồi. Khi ta gặp đại thúc, người chỉ còn thoi thóp thở mà thôi.

Bò đến phủ phục trước mặt Thủy Hành Vân, Thủy nhĩ đau đớn khóc rống gọi:

– Phụ thân, phụ thân, lão là phụ thân. Con đã nhìn thấy vết sẹo trên tay phụ thân. Lão chính là phụ thân.

Thủy Hành Vân đưa tay trái lên xem, vết sẹo hình chữ bát. Nhìn thấy vết sẹo trong lòng Thủy Hành Vân lại đau đớn.

Đột nhiên Thủy Nhị thúc nói:

– Phụ thân... Mặc Vân Cốc...

Thủy Hành Vân không chờ Thủy Nhị nói hết đã nghiêm giọng nói:

– Không được nhắc đến Mặc Vân Cốc, nghe rõ chưa?

Thủy Nhị giật mình, nhưng vẫn gật đầu chảy nước mắt...

Thủy Hành Vân chậm rãi nói với Kim Tiểu Sơn:

– Chuẩn bị lên đường!

Kim Tiểu Sơn chỉ Thủy Nhị đang ngồi khóc, nói:

– Đại thúc, Thủy đệ đang có bệnh trong người.

Thủy Hành Vân nhìn Thủy Nhị, đưa tay sờ vào trán hấn, rồi nói:

– Phong hàn không trị biến thành bệnh lao. Năm xưa, ta một mực ngược đãi bản thân, nên biến thành tình cảnh như vậy.

Kim Tiểu Sơn vội nói:

– Vậy thì ta mau tìm một thôn trấn để trị bệnh cho Thủy đệ.

Thủy Hành Vân nói:

– Lừa để cho con cỡi đó!

Thủy Nhị chống gậy gượng đứng lên, mới xoay người bước hai bước đã bị Thủy Hành Vân chụp lại, gần giọng hỏi:

– Con làm sao vậy?

Thủy Nhị chảy nước mắt nói:

– Chân trái bị tàn phế rồi.

Thủy Hành Vân sầm mặt hỏi:

– Tại sao bị thương?

Thủy Nhị nấc nghẹn nói:

– Bị hấn dùng côn đánh gãy. Phụ thân con không rõ phụ thân tại sao...

Thủy Hành Vân giậm chân nói:

– Việc của ta họa đổ vào mình con. Con ơi đừng nói nữa, chúng ta đi!

Kim Tiểu Sơn vội nói với Thủy Hành Vân:

– Đại thúc tạm thời ngồi ở đây dùng lương khô, tiểu tử đi làm cái giá gỗ trên lưng lừa, đại thúc và Thủy đệ có thể phân ra ngồi hai bên càng tốt hơn.

Thủy Hành Vân thoáng nghĩ bèn gật đầu nói:

– Đây là lòng hiếu thảo của tiểu tử mi, thế thì đi làm giá gỗ đi.

Kim Tiểu Sơn lập tức đi ra khỏi miếu sơn thần, lòng chàng trầm nghĩ:

“Thiên hạ cũng có nhiều việc thật xảo diệu vô cùng. Trong miếu sơn thần ở nơi hoang, lại có thể xảy ra việc phụ tử gặp nhau bất ngờ như vậy.”

Kim Tiểu Sơn lại nghĩ thầm:

“Tại sao khi có người nhắc đến Mặc Vân Cốc, Thủy đại thúc lại nghiêng răng ken két, không cho người ta nói tới nó. Thủy đại thúc và Mặc Vân Cốc có thù hận gì? Mặc Vân Cốc tại sao lại muốn lấy mạng của Thủy đại thúc?”

Tất cả những điều này là việc Kim Tiểu Sơn muốn biết. Nhưng ngay cả việc Thủy đại thúc gặp Thủy Nhị là con của mình cũng chỉ tỏ ra tức hận. Nhưng lão chỉ tức hận mà không dám nói, đương nhiên chàng cũng không dám hỏi điều gì.

Kim Tiểu Sơn vội gấp rút tìm một nhánh cây to bằng bắp tay. Rồi dùng dây thừng cột thành hai cái giá đỡ đặt lên lưng lừa, xong trải mấy tấm lót lên cho êm ấm.

Thủy Hành Vân gật đầu khen:

– Cái giá này so với chỗ ngồi của vợ chồng Âu Dương Lượng đã làm đẹp hơn nhiều. Có tiến bộ.

Kim Tiểu Sơn cười đoạn đến đỡ Thủy Nhị nói:

– Tiểu tử từ thời thơ ấu sống nơi cao nguyên, thường sử dụng đồ chơi này.

Thủy Nhị được đỡ ngồi lên cái giá đó. Hắn đưa mắt quan sát phụ thân rồi hỏi:

– Phụ thân, tại sao người ốm đến như vậy?

Thủy Hành Vân thở dài nói:

– Mùa đông năm đó, đúng lúc tuyết rơi, khi ta rời khỏi nhà, không ai biết. Con năm đó mới mười bốn tuổi đang nướng hạt dẻ bên bếp lửa. Ta chỉ âm thầm đứng ngoài cửa sổ, nhìn con một lát rồi đi.

Thủy Nhị chảy nước mắt nói:

– Mưa tuyết lớn như thế tuyết tích tụ trên đường đầy cả thước, phụ thân lại không cỡi ngựa mà bỏ đi con khóc hằng mấy ngày...

Thủy Nhị ngừng một lát nói tiếp:

– Phụ thân, người đi đến đâu? Bọn họ có người nói phụ thân đã chết trong đám tuyết đó rồi, nhưng con một mực không tin, vì...

Thủy Hành Vân đột nhiên trầm giọng nói:

– Con còn đang bệnh, nhắm mắt dưỡng thần đi!

Kim Tiểu Sơn đang đi phía trước. Chàng muốn nghe một chút manh mối. Nhưng lúc này chàng hoàn toàn thất vọng.

Ba người vội vã đi về phía thôn Lão Kim Khoáng. Mãi đến trưa mới gặp thôn trang. Kim Tiểu Sơn biết thôn này là thôn Quá Sơn Lãnh. Từ thôn Quá Sơn Lãnh đi về phía tây là Kim Sa hà, cứ mãi đi về thượng du là đến suối Lưu Sa, hai đầu cách nhau năm mươi dặm, nhưng trong năm mươi dặm này ở Kim Sa hà có rất nhiều kẻ đãi vàng. Mà thôn Lão Kim Khoáng không xa bờ sông này.

Kim Tiểu Sơn kéo lừa đi đến thôn Quá Sơn Lãnh. Ở đầu thôn không gặp bóng người. Trên mặt đất trái lại có mấy xác chó lông đen lông vàng. Từng vũng máu chó loang lổ còn chưa khô.

Thủy Hành Vân đưa mắt nhìn trong thôn, nhíu mày lẩm bẩm:

– Đã xảy ra việc gì?

Kim Tiểu Sơn cũng giật mình hỏi lại:

– Còn dân chúng đâu?

Lúc này Thủy Nhị còn ngồi trên lưng lừa lại bị sốt cả đôi mắt nhắm nghiền hơi thở hỗn hển.

Thủy Hành Vân chỉ vào gốc cây lớn tiếng nói với Kim Tiểu Sơn:

– Cột lừa dưới gốc cây đó, tiểu tử mi cẩn thận đi vào trong thôn xem nguyên nhân gì trong thôn không một bóng người.

Kim Tiểu Sơn kéo lừa đến cột dưới gốc cây, sờ sờ vào Diêm Vương thoa, rồi sải bước đi vào trong thôn.

Thôn Quán Sơn Lãnh vốn không lớn. Mười mấy hộ đã quá quá phân nửa năm xưa từng sống ở thôn Lão Kim Khoáng. Vì nơi đó khai quật được mấy mỏ vàng. Sau đó quặng vàng bị đào sạch. Lúc này họ mới lưu ở vùng phụ cận. Số còn lại, phân nửa là nhà nông, phân nửa là thợ săn sống qua ngày tháng rất gian nan. Cho nên những vùng phụ cận thường xảy ra thổ phỉ cướp của đốt nhà bọn họ cũng không màng đến.

Kim Tiểu Sơn đi vào trong thôn, đa số cửa nhà của họ đều đang mở rộng. Từ bên ngoài vừa nhìn đã thấy đến nhà trong. Phía trước một căn nhà lớn dựa vào vách núi. Kim Tiểu Sơn chưa đến gần đã nghe trong nhà đó có tiếng khóc trẻ con vọng ra. Chàng không nghĩ ngợi nhiều, vội chạy về phía đó đang muốn đẩy cửa đã nghe bên trong có người lên tiếng nói:

– Đừng để nó khóc nữa!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đã biết người trong nhà nhất định là dân chúng sống ở thôn này. Chàng vội vỗ cửa kêu vào bên trong:

– Mở cửa, mở cửa!

Trong nhà có thanh âm của một lão già:

– Ai đó?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Khách qua đường, mở cửa có được không?

Chợt nghe thanh âm lão già đó nói:

– Đi mau đi! Lẽ nào mi không thấy xung quanh đây có giặc cướp.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Trong thôn trống trải làm sao có giặc cướp nào?

Trong nhà lại có thanh âm nữ nhân nói:

– Giặc cướp có thể đã đi rồi. Thảo nào hồi lâu không nghe được thanh âm nào.

Thế là cửa lớn được người ta mở ra. Kim Tiểu Sơn nhìn vào quả thật ngạc nhiên vì thấy già trẻ chen chúc đầy trong nhà đó, ít lắm cũng có ba bốn mươi người. Ngạc nhiên nhìn đám người đó, Kim Tiểu Sơn hỏi:

– Các người làm gì vậy?

Có một lão già bước ra trước tiên, lão đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói với Kim Tiểu Sơn:

– Tiểu huynh đệ, người quá lớn gan rồi. Một mình cũng dám đi vào trong núi này, có phải muốn đến Kim Sa hà để đãi vàng không?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói:

– Không! Vãn bối qua đường đi ngang đây, bạn đồng hành có người nhuốm bệnh nên đến thôn này xin quý vị giúp đỡ.

Lão giả nhăn nhó kể:

– Ta không nói chắc mi không biết, từ đâu xuất hiện một đám thổ phỉ trong đó còn có một số bị thương. Nhưng mà từng tên đều giống hung thần ác quỷ gặp người thì đánh. Hôm qua bọn chúng vào thôn, đuổi hết người trong thôn vào trong nhà này. Chúng nói là vì để phân phối lương thực, không cho phép ai ra khỏi nhà. Nếu không sẽ giết hết. Suốt buổi trưa còn nghe tiếng chó sủa, nhưng mà hiện giờ...

Kim Tiểu Sơn nói:

– Có mấy con chó bị giết ở đầu thôn.

Từ trong nhà bước ra sáu bảy hán tử tráng niên, từng người đều vai u thịt bắp giống như tượng la hán. Một người trong bọn trầm giọng nói:

– Bọn thổ phỉ đó không đến hai mươi người, mấy người bọn ta muốn liều mạng với chúng một trận. Chỉ vì đại thúc kiên trì bảo nhẫn nại. Thật là...

Lão nhân ngoảnh đầu trợn mắt nói:

– Nén giận nhất thời, bảo vệ thôn trăm năm. Trong bọn mi, nếu có người gặp bất hạnh, bỏ lại đám cô nhi quả phụ thì phải làm sao?

Tráng hán khác giận dữ nói:

– Bọn thổ phỉ tìm đến chúng ta để cướp lương thực. Những ngày sau này phải sống thế nào đây?

Lão nhân giận nói:

– Khó sống cũng phải sống, chết liều mạng không bằng sống khó khăn. Bọn mi mau trở vào nhà đi!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới hỏi lại:

– Có biết đám thổ phỉ nào đến đây, tướng mạo ra sao không?

Lão giả nói:

– Đám cướp này coi như còn hiền lương, chúng không giết người bừa bãi. Trong đó có một đại hán miệng rộng. Khi nói ra thanh âm the thé, dường như hấn là thủ lĩnh trong đám thổ phỉ đó.

Kim Tiểu Sơn lập tức nhớ đến bọn thổ phỉ dưới chân báo tử Nha cũng có một đại hán miệng rộng. Sau khi bị thương, đã bỏ chạy mất tong mất tích. Lẽ nào lại là hấn sao? Dường như người này được gọi là lão Vu. Tên mặt đen Mã Bộ Cao đã chết, gọi hấn là Can Cấu Vu. Nếu là hấn thì đúng là “Oan gia ngõ hẹp”.

Thoáng suy nghĩ, Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói với lão giả:

– Lão đại gia! Bọn thổ phỉ này có thể đến nữa không?

Lão giả nói:

– Chỉ mong bọn chúng đừng đến nữa! Coi như người trong thôn Quá Sơn lãnh này có Phật A Di Đà bảo hộ.

Kim Tiểu Sơn cười nói:

– Trái lại vẫn bồi mong bọn chúng lại đến!

Lão giả vừa nghe, giận mắng:

– Tiểu tử mi tại sao nói vậy?

Kim Tiểu Sơn vội cười, nói:

– Vãn bối còn chưa nói hết, thực như vậy: đám thổ phỉ mà lão trượng nói, có lẽ vãn bối đều biết chúng. Thương tích trên người chúng do vãn bối gây ra.

Lão giả không tin hỏi lại:

– Một mình mi?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Đại lão gia không nên hỏi nhiều, người có thể giúp vãn bối một chút, vãn bối sẽ đưa đồng bọn đang bị bệnh vào trong này!

Lão giả nhìn Kim Tiểu Sơn đang đi, trong lòng nghĩ:

– Lão cảm thấy năm nay liên tiếp xảy ra những việc lạ, loại người nào cũng đều có.

Kim Tiểu Sơn vội vã chạy ra khỏi thôn. Thủy Hành Vân không nhẫn nại được nữa, hỏi:

– Tại sao đi lâu như vậy?

Kim Tiểu Sơn kéo con lừa nhỏ, vừa đi vừa tường thuật lại một hồi.

Thủy Hành Vân gật đầu nói:

– Đúng là đám Can Cấu Vu, hẳn đã đem đám tàn binh đó đến nơi này.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng, nói:

– Lần sau gặp lại, tuyệt đối không tha cho chúng.

Đột ngột từ trong thôn đi ra mấy hán tử. Đi ngang bọn ba người Kim Tiểu Sơn, họ càng không nói gì, chỉ vội kéo mấy con chó chết trên đất trở vào thôn.

Thủy Hành Vân nói:

– Mấy con chó này cũng ăn được và ba ngày.

Kim Tiểu Sơn kéo con lừa nhỏ đến trước mặt lão giả nói:

– Lão đại gia thông cảm, tiểu đệ này bị cảm phong hàn, phải mau cứu chữa mới được.

Lão giả đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân một hồi, rồi ngoảnh đầu chỉ vào một gian phòng nói:

– Bọn mi trước tiên vào trong đó. Trong nhà ta còn ít thảo dược. Chờ một lát ta bảo người sắc cho một chén thuốc.

Hôm đó bọn ba người của Kim Tiểu Sơn ngụ trong thôn Quá Sơn Lạnh. Hôm

đó, cả người trong thôn phải ăn thịt chó. Lúa mạch cất giấu vẫn còn nhưng mì làm ra đã bị bọn thổ phỉ cướp sạch. Thủy Nhị ở cùng phòng với Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân đích thân đút cơm, đổ thuốc cho con, lại tìm một cái mền dày đắp cho Thủy Nhị.

Thủy Nhị nằm thấy ác mộng, miệng không ngừng kêu toán lên:

– Đừng giết ta! Ta muốn tìm phụ thân. Mi không phải phụ thân ta.

Thủy Hành Vân ngồi bên cạnh chảy nước mắt, nghiêng răng ken két. Mà giường bên kia, Kim Tiểu Sơn đang ngủ ngon lành.

Cơn ác mộng coi như thổ lộ ra u uất trong lòng. Toàn thân đổ mồ hôi hột đã khiến hàn khí bị tiêu trừ.

Sáng sớm hôm sau, Thủy Nhị ngủ rất ngon lành. Khi Kim Tiểu Sơn tỉnh dậy, đúng lúc thấy Thủy đại thúc đang lau mồ hôi cho Thủy Nhị. Tình phụ tử khiến cho người ta cảm động.

Kim Tiểu Sơn vội bước qua nói:

– Đại thúc, người nghỉ đi để tiểu tử giúp cho!

Thủy Hành Vân nói:

– Thảo dược của lão nhân này quả lành diệu. Năm xưa nếu ta gặp lão, có lẽ không mang bệnh lao vào người chết đi sống lại.

Thủy Hành Vân đang nói đã thấy lão nhân đẩy cửa bước vào. Thủy Hành Vân lập tức ôm quyền nói:

– Người trong lúc nguy nan vẫn tận sức giúp đỡ người khác. Nghĩa cử của lão huynh, khiến Thủy Hành Vân này rất cảm động!

Lão nhân đó ôm quyền nói:

– Lão huynh đừng nói những lời khách sáo. Trên thế gian này, nếu con người giúp đỡ lẫn nhau, làm sao có nhiều cường đạo như vậy. Ta đến đây để xem bệnh của tiểu ca này thế nào rồi?

Thủy Hành Vân đưa ngón tay cái lên nói:

– Phúc đến bệnh trừ, hiện giờ không còn sốt nữa rồi.

Lão giả gật đầu nói:

– Vậy thì tốt lắm. Ta bảo chúng đem vào mấy chén cháo. Toàn thôn bọn ta giờ cũng chỉ có cháo mà thôi.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói:

– Không dám phiền các vị, tiểu bối tự đi lấy được rồi.

Lão nhân đang muốn quay người bước đi Thủy Hành Vân đột nhiên hỏi lại:

– Dám hỏi lão huynh họ gì?

Lão nhân nhìn Thủy Hành Vân, ngoảnh đầu nói:

– Họ Biển!

Nói xong bước ra khỏi cửa, Thủy Hành Vân lẩm bẩm nói:

– Họ Biển? Ngày xưa có một danh y tên Biển Thước, đây quả thật phù hợp lẽ nào người này là dòng dõi của Biển Thước?

o o o

Từ thôn Quá Sơn Lãnh đến thôn Lão Kim Khoáng, chỉ có đoạn đường không đến bốn mươi dặm. Ba người Thủy Hành Vân không gấp gáp trở về. Bọn họ chờ Thủy Nhị tỉnh dậy, ăn thêm một bát cháo loãng họ mới lên đường. Khi sắp bước đi, Thủy Hành Vân lấy ra năm mươi lượng bạc, nhét vào tay họ Biển đang ngạc nhiên, nói:

– Đừng chối từ, cũng đừng nói lời gì. Nhưng có một việc nhất định lão huynh phải nhớ kỹ.

Run run đỡ bàn tay, cầm lấy năm mươi lượng bạc, Biển lão nói không ra câu nào, vì lão tuyệt đối không dám tin rằng ba người trước mặt có thể hào phóng như vậy!

Thủy Hành Vân đã sớm cất giọng dặn dò Biển lão:

– Nhớ kỹ, thôn Lão Kim Khoáng có một tiêu cục. Nếu dám thổ phỉ đó lại đến cướp thôn của quý vị, hãy mau cho người đi báo với ta. Đến lúc đó lão huynh nhìn xem ta thu thập chúng thế nào.

Biển lão không biết nói gì, chỉ liên tiếp gật đầu.

Thủy Hành Vân quay lại nói với Thủy Nhị:

– Khấu đầu lạy tạ Biển lão. Xong rồi lên đường!

Thủy Nhị bước lại Biển lão, đang muốn quỳ xuống. Biển lão ngăn lại nói:

– Đâu có thể như vậy!

Thủy Hành Vân nói:

– Ân cứu mạng tại sao không đáp tạ!

Thủy Nhị thoái lui một bước, để cây gậy xuống, người đã quỳ xuống đất liên tiếp lạy ba lạy.

Lạ lùng thay! Lão giả họ Biển sảng khoái nhận ba lạy! Lão liên tiếp gật đầu, miệng mỉm cười, nhìn Thủy Hành Vân sắp bước lên lưng lừa, gọi:

– Lão huynh, xin chờ một lát!

Trong lòng Thủy Hành Vân cũng đang không ngừng kích động. Vì lão hoài nghi họ Biển trước mặt mình là một cao nhân mai danh ẩn tích. Nếu không, hài nhi Thủy Nhị của mình bệnh nặng như thế, chỉ một thang thuốc đã hoàn toàn bình phục. Không phải là việc quá thần kỳ sao? Lòng nghĩ vậy Thủy Hành Vân ôm

quyền nói:

– Biển huynh có gì chỉ giáo?

Lão giả bước đến trước mặt Thủy Hành Vân, nhìn kỹ một hồi rồi chậm rãi nói:

– Lão tên Biển Hòa, gia tộc đời đời truyền nhau y pháp trị liệu. Lão cũng biết sơ qua thú pháp châm cứu. Giờ thấy Thủy huynh khảng khái, rộng rãi, là một quân tử. Cho nên lão muốn báo đáp Thủy huynh một chút.

Thủy Hành Vân nói:

– Báo ân chính là bốn phận của bọn ta. Còn một chút ngân lượng đó không đáng nhắc đến.

Biển Hòa đưa tay ngăn lại nói:

– Không! Lão nói muốn báo đáp chỉ là tận tâm tận ý trị liệu hai chứng bệnh của Thủy huynh mà thôi!

Thủy Hành Vân ngạc nhiên hỏi:

– Trừ bệnh lao trong người ra, Thủy mẫu này còn có bệnh gì?

Biển Hòa cười nói:

– Bệnh lao chỉ là bệnh hữu hình làm tổn hại thân thể, còn căn bệnh “Quý Thường” của Thủy huynh mới là bệnh vô hình làm tổn hại thân thể.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi:

– Biển đại thúc, bệnh gì gọi là bệnh “Quý Thường”. Tiểu tử đã sống chung với Thủy đại thúc đã ba năm rồi, trước nay chưa từng thấy đại thúc mang bệnh “Quý Thường” gì!

Không ngờ Thủy Hành Vân lại lắc đầu thở dài nói:

– Tiên sinh cao minh, Thủy mẫu vô cùng khâm phục!

Biển Hòa vuốt râu cười nói:

– Đôi mắt mờ đục, tứ chi đen đúa, giống như mây sầm mùa thu che khuất mặt trăng. Đây là hiện tượng nội thương do bệnh lao. Ta tặng lão huynh một phương thuốc, sau khi huynh về theo đơn đó mà bốc thuốc. Bệnh này chữa lành không mấy khó khăn. Còn muốn tống đi căn bệnh Quý Thường, chỉ cần sau khi thân thể lão huynh hoàn toàn khỏe mạnh, hãy đến đây trị liệu.

Nói xong lão đưa tay vào trong ngực lấy ra một toa thuốc đã ngả màu vàng. Thủy Hành Vân vội đưa hai tay lấy, đa tạ nói:

– Trong Sơn Lãnh gặp được cao nhân, Thủy mẫu cảm thấy tam sinh hữu hạnh.

Thế là đôi bên thi lễ cáo biệt.

Kim Tiểu Sơn đỡ Thủy Nhị ngồi lên giá gỗ. Thủy Hành Vân cũng ngồi một bên.

Ba người trực chỉ đi về phía thôn Lão Kim Khoáng.

Đi trên đường Thủy Hành Vân cứ ngẫm nghĩ:

“Thì ra bệnh Quý Thường cũng là một loại bệnh. Mình vốn là bá chủ nhất phương, địa vị cao quý trong võ lâm, cũng là vì...”

Thôn Lão Kim Khoáng đã ẩn hiện phía xa. Gian nhà tranh do Kim Tiểu Sơn cất thành vẫn ở đầu thôn. Bảng hiệu “Kim Ký tiêu cục” vẫn còn. Tất cả đều nguyên hình dạng, không gì thay đổi.

Tiểu Ngũ Tử của tửu điểm Tiền gia nghe tiếng chân lữa, thoát cái nhảy đến bên ngoài. Hắn nghĩ rằng khách quan đã đến nhưng không ngờ, nhìn kỹ lại là bọn Kim Tiểu sơn trở về. Hơn nữa còn có thêm một chàng trai trẻ tuổi. Giơ tay chào hỏi, Tiểu Ngũ Tử kêu lên:

– Kim ca, các vị về rồi!

Kim Tiểu Sơn cột con lừa bên ngoài nhà tranh, đỡ Tiểu Nhị bước xuống rồi mới cười nói với Tiểu Ngũ Tử:

– Mau trở vào làm chút thức ăn. Bọn ta muốn qua đó dùng cơm.

Tiểu Ngũ Tử đang định bước vào, Kim Tiểu Sơn vội gọi:

– Nhớ kỹ, phải hầm một con gà mái mập.

Tiểu ngũ Tử cười nói:

– Dù Kim ca không nói, tiểu tử cũng không thể quên!

Kim Tiểu Sơn đang quét dọn giường chiếu trong nhà. Tiền chưởng quầy đã mỉm cười bước qua nói:

– Nhị vị về rồi! Chuyến bảo tiêu này thế nào? Có đưa được đôi phu thế đó đến được Thượng Xuyên không?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Phiền chưởng quầy hãy cho người đến mời bọn đãi vàng của họ Đồng đến đây. Nói với họ đồ đạc của họ đều đã tìm được, ngay cả hun thủ cũng bắt được rồi.

Tiền chưởng quầy vội mỉm cười hỏi:

– Kim huynh đệ, hun thủ là ai vậy?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đáp:

– Tiền chưởng quầy, xin thứ tại hạ không nói được. lão muốn biết hun thủ là ai lão hãy đợi bọn Đồng ngũ gia đến trong điểm của lão. Đến lúc đó, lão sẽ biết hun thủ là ai.

Tiền chưởng quầy suy nghĩ mỉm cười nói:

– Kim sư đệ, có phải sư đệ còn giận ta hôm đó chỉ sư đệ là hun thủ, khiến bọn chúng bắt trói đánh đập huynh đệ không?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói:

– Bất trối đánh đập là chuyện nhỏ, cơ hồ mạng này đã xong đời!

Cười hà hả, Tiền chường quây vả lả nói:

– Chỉ trách lúc đó sự việc xảy ra quá phù hợp. Không hề gì, lão sẽ chọn một ngày tốt lành, thỉnh nhị vị uống một trận.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói:

– Thôi đi! Lão chỉ cần phái người đi mời bọn Đồng ngũ gia đến, là được rồi!

Tiền chường quây lắc lắc đầu chậm rãi bước ra khỏi nhà tranh, nói:

– Hung thủ là ai?

Bước vào tửu điểm họ Tiền, Kim Tiểu Sơn đỡ Thủy đại thúc và Thủy Nhị xuống. Tiền Phụng đã tươi cười bước tới nói:

– Tiểu Sơn ca! Quý vị đi đường gian khổ rồi. Ngoài món gà hầm cho Thủy đại thúc ra, Sơn ca còn muốn dùng thức gì?

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc, rồi nhìn Thủy Nhị. Thấy hai người đều lặng lẽ. Bất giác chàng cất giọng hỏi:

– Tiểu Ngũ Tử đâu rồi?

Tiền Phụng cười đáp:

– Phụ thân muội đã bảo hấn đến Kim Sa hà tìm Đồng ngũ gia rồi!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới hỏi Thủy Nhị:

– Thủy đệ, đệ thích dùng gì?

Thủy Nhị nhìn Tiền Phụng đứng bên cạnh nói:

– Có bát mì là tốt rồi!

Kim Tiểu Sơn vội khoát tay nói:

– Như vậy đâu được. Sau khi bệnh nặng phải bồi bổ thân thể mới được!

Chàng bèn nói với Tiền Phụng:

– Dứt khoát hầm một con gà mái mập cho Thủy đệ của ta.

Tiền Phụng che mặt cười khúc khích nói:

– Huynh làm sao chỉ biết gà mái mập hầm. Trong thiên hạ thức ăn bồi bổ rất nhiều, không chỉ có gà mái mập.

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nhưng trong tửu điểm của quý vị chỉ có gà mái mà thôi!

Tiền Phụng gật đầu nói:

– Được rồi! Vậy thì hầm gà mái cho vị huynh đệ này. Còn Sơn ca dùng gì?

Kim Tiểu Sơn nói:

– Nửa cân thịt, hai cái bánh bao và một tô mì.

Tiền Phụng quay vào trong nhà bếp.

Lúc này trong tửu điểm có mấy người đái vàng đang ngồi, nghe nói có người của Kim Ký tiêu cục, chốc chốc bọn họ ngẩn đầu nhìn xem. Trên mặt lộ vẻ không tin.

Khi ba người Thủy Hành Vân ăn xong, trở về nhà tranh không lâu. Bên ngoài cửa, Tiểu Ngũ Tử đã cao giọng nói:

– Tiểu Sơn ca, bọn người Đồng ngũ gia đều đến rồi, số là tiểu tử đi giữa đường gặp bọn họ, Sơn ca mau ra đi!

Kim Tiểu Sơn cùng Thủy Hành Vân và Thủy Nhị chậm rãi bước ra khỏi cửa, thì thấy bọn Đồng ngũ gia có hơn mười người. Bọn họ ba người đi về phía tửu điểm của họ Tiền, sau lưng là Tiểu Ngũ Tử.

Không ngờ, đi đến giữa chừng, Thủy Hành Vân đột nhiên dừng bước, nói với Kim Tiểu Sơn:

– Ta không đi, tiểu tử mi báo tình hình với họ được rồi!

Dứt lời, lão quay người trở vào nhà tranh.

Kim Tiểu Sơn và Tiểu Ngũ Tử đi vào tửu điểm Tiền gia. Một mình Đồng ngũ gia đứng lên tiếp đón, như người than đã lâu không gặp. Lão ôm chặt Kim Tiểu Sơn, tươi cười nói:

– Kim huynh đệ! Hiểu lầm lớn trong quá khứ, xin Kim huynh đệ đừng để trong lòng.

Kim Tiểu Sơn nhìn bọn đái vàng, rồi cười khổ nói:

– Đêm đó chưa bị các vị đánh chết, coi như Kim Tiểu Sơn này mạng lớn!

Tiền chưởng quầy đã bước lên cười nói:

– Đồng ngũ gia vừa rồi nói qua, chỉ cần bắt được hung thủ, Ngũ gia sẽ bày tiệc rượu trong tửu điểm này để tạ tội với Kim huynh đệ!

Bọn người đái vàng đã quây chung quanh ba người. Đồng ngũ gia, Kim Tiểu Sơn và Tiền chưởng quầy.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói với Đồng ngũ gia rằng:

– Đại thúc ta đêm đó đã nói đúng rồi, hung thủ chính là đôi phu thê đến đây mua cát vàng.

o O o